

מעלת למוד התורה מתוך פרק ל"ז בתנ"א

התורה	זאת ועוד אחרת, והיא העולה על	☐
לעמית	כולנה, במעלת עסק תלמוד תורה	☐
המצוות,	על כל המצוות, על פי מה שנתבאר	☐
נמשלים	לעיל בשם התיקונים, דרמ"ח פיקודין	☐
למח ושכל	הן רמ"ח אברין דמלכא, וכמו באדם	☐
לעמית	התחתון, דרך משל, אין ערוך ודמיון	☐
האיברים.	כלל בין החיות שברמ"ח איבריו לגבי	☐
בלמוד תורה	החיות שבמוחין, שהוא השכל המתחלק	☐
מתאחד	לשלש בחינות: חכמה-בינה-דעת -	☐
היהודי עם	ככה ממש דרך משל, להבדיל ברבבות	☐
אור השם	הבדלות לאין קץ, בהארת אור אין-	☐
בדרגה	סוף ברוך-הוא המתלבשות במצוות	☐
הגבוהה	מעשיות לגבי הארת אור אין-סוף	☐
ביותר,	שבבחינת חכמה-בינה-דעת שבחכמת	☐
הנמצא	התורה, איש איש כפי שכלו והשגתו.	☐
בחכמת	ואף שאינו משיג אלא בגשמיות - הרי	☐
התורה.	התורה נמשלה למים, שיורדים ממקום	☐
	גבוה כו', כמו שנתבאר לעיל.	☐

למרות
שעל ידי
למוד תורה,
ההתאחדות
עם הקדוש
ברוך הוא
גבוהה יותר
מאשר על
ידי מצוות
מעשיות,
בכל זאת,
יש לזכר
שתכלית
הבריאה
מתממשת
על ידי
מצוות
מעשיות,
הנעשות עם
הגור והנפש
הבהמית,
וכך מעלות
אותו ואת
העולם
לקדשה.

וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ-זְכוֹרוֹנָם-
לְבִרְכָּה: "לֹא הַמְדַרְשׁ עֵינֶקֶר אֶלָּא הַמַּעֲשֶׂה",
וְ"הַיּוֹם לַעֲשׂוֹתָם" כְּתִיב, וּמִבְטָלִין תַּלְמוּד
תּוֹרָה לְקִיּוֹם מִצְוָה מַעֲשִׂיית כְּשֵׁאִי אֶפְשָׁר
לַעֲשׂוֹתָהּ עַל יְדֵי אַחֲרִים, מִשּׁוּם, כִּי זֶה כָּל
הָאָדָם וְתַכְלִית בְּרִיאָתוֹ וִירִידָתוֹ לָעוֹלָם
הַזֶּה, לְהִיּוֹת לוֹ יִתְבָּרֵךְ דִּירָה בַּתְּחִתּוֹנִים
דּוֹקָא, לְאַהֲפָכָא חֲשׂוֹכָא לְנִהוּרָא, "וַיִּמָּלֵא
כְבוֹד ה' אֶת כָּל הָאָרֶץ" הַגִּשְׁמִית דִּיִּיקָא,
"וַיֵּרְאוּ כָּל בָּשָׂר יַחְדָּו", כַּנִּזְכָּר לְעִיל. מַה
נִשְׁאִין כֵּן כְּשֵׁאֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹתָהּ עַל יְדֵי
אַחֲרִים - אִין מִבְטָלִין תַּלְמוּד תּוֹרָה, אֶף
שָׁכַל הַתּוֹרָה אֵינָהּ אֶלָּא פִּירוּשׁ הַמִּצְוֹת
מַעֲשִׂיּוֹת, וְהֵינּוּ, מִשּׁוּם שֶׁהִיא בְּחִינַת
חֲכָמָה-בִּינָה-דַּעַת שֶׁל אֵין-סוּף בְּרוּךְ-הוּא,
וּבַעֲסָקוֹ בָּהּ - מִמְּשִׁיךְ עָלָיו אֹר אֵין-סוּף
בְּרוּךְ-הוּא בִּיטָר שְׂאֵת וְהָאָרֶה גְּדוּלָּה לְאִין
קֹץ מִהָאָרֶה וְהַמְשָׁכָה עַל יְדֵי פְקוּדִין שֶׁהֵן
אַבְרִין דְּמִלְכָּא. וְזֶהוּ שֶׁאָמַר רַב שִׁשְׁתִּי:
"חֲדָאִי נִפְשָׁאִי, לָךְ קָרְאִי לָךְ תְּנַאִי", כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב בְּמָקוֹם אַחֵר בְּאַרְיִכוֹת:

ללמוד
תורה יש
מעלה
נוספת
גבוהה
במיוחד –
הלמוד הוא
"קריאה"
להשם.
כמו שאדם
קורא
לחברו,
והוא מגיע
להיות
אתו, כך
על ידי
למוד
תורה אנו
קוראים
להשם
להיות
אתנו,
ומושכים
אלינו את
אור השם
בדרך
הגבוהה
ביותר.

והנה, המשכה והארה זו, שהאדם ממשיך
ומאיר מהארת אור-אין-סוף ברוך-הוא
על נפשו, ועל נפשות כל ישראל, היא
השכינה, כנסת ישראל, מקור כל נשמות
ישראל כמו שיתבאר לקמן, על ידי עסק
התורה – נקראת בלשון "קריאה", "קורא
בתורה", פירוש, שעל ידי עסק התורה קורא
להקדוש-ברוך-הוא לבוא אליו, כביכול,
כאדם הקורא לחבירו שיבא אליו, וכבן
קטן הקורא לאביו לבא אליו להיות עמו
בצוותא חדא, ולא ליפרד ממנו ולישא
יחידי חס ושלום. וזהו שכתוב: "קרוב ה'
לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת",
ו"אין אמת אלא תורה", דהיינו שקורא
להקדוש-ברוך-הוא על ידי התורה דוקא,
לאפוקי מי שקורא אותו שלא על ידי עסק
התורה, אלא צועק כך אבא! אבא!, וכמו
שקובל עליו הנביא: "ואין קורא בשמך
כו", וכמו שכתוב במקום אחר. ומזה
יתבונן המשכיל, להמשיך עליו יראה
גדולה בשעת עסק התורה, כמו שנתבאר
לעיל [פרק כג]: